

Khabr ul-Ahad

Dawah Studiecenter Publikationer

Dawah Studiecenter Publikationer

<http://www.al-dawah.dk>

info@al-dawah.dk

www.dawahblog.blogspot.com

1.Udgave

Ophavesret har ingen eksistensberettigelse, hvorfor bogen kan citeres, kopieres, oayahættes og trykkes uden tilladelse. Du skal blot henvis til kilden.

ISBN: 000000000000

Oversættelse af Qur'anen

Det er ingen tvivl om, at den Noble Qur'an er udelukkende autentisk på sit originale sprog, dvs. arabisk. Dette er grundet det mangelnde evne det danske sprog besidder. Og en perfekt oversættelse af den Noble Qur'an er en umulighed, derfor har vi igennem hele bogen anvendt en meningsmæssig oversættelse af Qur'anen - [MOQ.]

Ayaat fra den Noble Qur'an og bærede *Abadith* vil fremstå med **Fed**; diverse udtalelser og termer vil fremstå med *kursiv*.

Tegnforklaring:

☞ 'Azza Wa Jalla - Han er Mægtig og Majestætisk.

☞ Subhanahu Wa Ta'aala - Han er Perfekt og Ophøjet.

☞ Sall Allahu 'Alaihi Wa Sallam - må Allahs fred og velsignelse være over ham.

☞ Radhi Allahu 'Anhu - må Allah være tilfreds med ham.

København 2010

Omslæg og tilrettelæggelse
Yousef Abdellatif

Dedikering

Denne bog dedikeres til alle dem, der bærer Islams Da'wah i sin helhed. Dem, som ihærdigt forsøger at etablere og rodfæste Allahs ﷻ Deen på jorden, ifølge Hans Sendebud Muhammads ﷺ Sunnah.

Deres antal, både fortidens og nutidens, er mange. Deres indsats og ofringer vil insha Allah ikke være spildt hos Allah ﷻ, Den Altvidende og Altæende.

Må Allah ﷻ belønne jer og styrke jeres rækker.

Dette liv er sandelig kort, og vi håber, til gengæld for det I har opgivet, at Allah ﷻ belønner jer med en overvældende belønning. Og Allah ﷻ har magt over alting, men de fleste mennesker ved det ikke.

Indhold

Khabr ul-Ahad og 'Aqeedah.....	8
Aspekter af Islam.....	9
Definitionen af 'Aqeedah.....	13
Definitionen af Hukm shar'ii.....	15
Anerkendelsen af overbevisning på den islamiske 'aqeedah ...	17
Typen af beviser i den islamiske 'Aqeedah	21
Klassifikation af ahadith	22
Hadith mutawatir	22
Praktisk tawatur	23
Tawatur fra teksten.....	24
Tawatur af betydning.....	24
Khabr ul-ahad.....	24
Hadith ahad.....	25
Skaber khabr ul-ahad absolutthed?	26
Modbevisning af argumentet om at tage khabr ul-ahad i 'aqeedah.....	27
Adams profetskab	34
Profetens mirakler ﷺ ud over Qur'anen.....	34
Profetens fysiske beskrivelse	34
Skabelsens begyndelse og engle og jinns karakteristika.....	35
Straf i graven	35
Iman på al-mizan.....	36
Imamers meninger angående 'Aqeedah og khabr ul-ahad.....	37
Konklusionen	41

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Khabr ul-Ahad og 'Aqeedah

'Aqeedah er den fundamentale overbevisning, som mennesket har om mennesket, livet og universet. Det tjener som fundament for dets tanker om dette liv og grundlaget for dets handlinger. Dette er grundlaget for opbygning af menneskets personlighed. Som et resultat er enhver sag relateret til 'aqeedah yderst betydningsfuld.

Siden de tidlige muslimer, for hvem 'aqeedah var ren og klar, har mange falske ideer sneget sig ind i mentaliteten hos de efterkommende muslimer, nogle af disse er relateret til 'aqeedah. Afsøring af falskheden, som disse ideer er baseret på og at eliminere dem fra vores tænkning er en vigtigt skridt på vej mod bevarelsen af den islamiske overbevisning.

Blandt de vigtigste emner, hvori der er opstået forvirring er emnet omkring khabr ul-ahad (ahadith berettet af en enkelt kæde af berettere) og dets brug som et dalil (bevis) i anliggender relateret til 'aqeedah. Dette emne i sig selv er ikke nyt, idet tidligere lærde fra selv de meget tidlige generationer diskuterede det. Dette er også et fundamentalt emne diskuteret i alle usul-bøger. Enhver person, som har kendskab til usul ul-fiqh (fundamenterne for udledning af islamisk jura) indsér denne kendsgerning. Som et eksempel bærer selv en underskole-bog i usul ul-fiqh fra ” the Secondary Institute of the Islamic University” i Madinah titlen ”Tas-hil Al-Usul Ila Fahmi 'Ilm il-

Usul” (“At bane vejen imod forståelse af videnskaben i usul”), skrevet af ‘Abdul-Muhsin bin Al- ‘Abbad citere:

“... Der var uenigheder angående akhbar ul-ahad..

Nogle lærde sagde at de ikke medfører absolutthed (‘ilm), hverken af det selv, ej heller med andres støtte, og at de intet andet fremmer end tvivl (dhan). Andre sagde at, oprindeligt talt, så fremmer khabr ul-wahid tvivl, men det kan fremme absolutthed med ekstra støtte.”

Selvom den fundamentale natur af dette emne og det generelle enighed blandt tidligere lærde i at khabr ul-ahad ikke tilvejebringer absolutthed, så begyndte nogle muslimer at proklamere for at der aldrig havde været nogen debat angående khabr ul-ahad i ‘aqeedah, og at der var ijma (enighed) blandt de lærde at det skal tages i anliggende relateret til ‘aqeedah. Heller end pure afvise deres påstand, det er vigtigt for muslimeren at værdsætte naturen af denne påstand og på grundlaget af det som gør den falsk.

Således, præsenterer vi her en kritisk studie af emnet om adoptering af khabr ul-ahad i ‘aqeedah.

Aspekter af Islam

Det er velkendt og accepteret af alle muslimer at den basale kilde af Islam er Qur’anen og Sunnah. En detaljeret studiering af disse tekster afslører to væsentlige aspekter af Islam.

- Emner relaterede til ‘aqeedah eller iman, sådan som overbevisning om dommedagen, eksistensen af engle, at Muhammad ﷺ er den sidste profet osv.

- Emner relaterede til handlinger (‘amal); sådan som bøn, faste, jihad, ægteskab osv.

Forskellen mellem disse to aspekter er meget tydelig når man vurderer Qur’an-vers og ahadith. Som et eksempel, informerer Allah ﷻ os om Isas ﷺ mirakuløse fødsel af ‘og om hans tale mens han endnu lå i sin krybbe og andre mirakler som blev bragt gennem ham.

Versene som gøre rede for disse ideer kommer ikke med nogen ordre for handling. Men overbevisning på (at lave iman på) disse ayat er obligatorisk. Disse ayat etablerer nogle basale koncepter i vores iman, sådan som kendsgerningen om at ‘Isa ﷺ var en profet fra Allah ﷻ, og at han fik hjælp gennem mirakler, og at hans folk afviste ham. Tilsvarende, fortæller Allah ﷻ os folket i hulen i surah Al-Kahf, om Ibrahims ﷺ kampe med hans stamme, og om skabelsen af Adam ﷺ. Alle disse emner er udelukkende beslægtet til iman. Enhver som ikke tror på disse beretninger bliver betragtet som kafir.

Imodsætning til at der er andre tekster som er bundet til handlinger. Som for eksempel, når Allah ﷻ siger:

”Og etabler salah og giv Zakat” (OQM. Al-Baqarah 2:110)

”Nærm ikke Zina (bor)” (OQM. Al-Isra’ 17:32)

“Døm blandt dem med det Allah har nedsendt” (OQM. Al-Ma'idah 5:48)

Alle disse ayat hører til handlinger som Allah ﷻ enten påbyder eller forbyder os at udføre. Disse ayat indebærer ikke emner beslægtet til 'aqeedah, selvom at benægte dem eller loven i dem bliver betragtet som kufr, fordi det er ensbetydende med at benægtelsen af Qur'anen. Men ikke at forholde sig til reglerne fører ikke en person ud af Islam. Snarere, det gør personen syndig og denne kan blive straffet eller tilgivet af Allah ﷻ. Således er der en klar skelnen, selv i teksten, imellem emnet om 'aqeedah og emner relateret til vores 'amal. Dette er ikke en hypotetisk skelnen, for den har betydelig praktisk relevans.

Som demonstreret tidligere, så er lovene relateret til 'aqeedah klart forskellige fra disse relateret til 'amal. Benægtelsen af et hvilket som helst 'aqeedah-emne får en person til at blive murtad (en der er frafaldet Islam), og vedkommende vil blive henrettet af Staten, hvis han eller hun ikke fortryder. Selvom man fortryder det, så er der straf. På den anden side, hvis man enten undlader påbudet eller begår haram, bliver man ikke nødvendigvis henrettet, Snarere får man den passende straf for forbrydelsen, dvs. 100 piske slag for hor, 80 piske slag for falsk vidnesbyrd mod en kvindes ære, eller fængsling osv. Desuden forhindrer fortrydelsen i emnet om 'amal ikke den retmæssige straf i dette liv for at blive anvendt. Selv i emnerne hvor nogle forbrydelser er strafbare med døden, så bliver personens død betragtet som en muslims, i modsætning til en murtads (fracalden), som bliver betragtet som en kafir.

Denne adskillelse er også væsentlig på Dommedagen. På Dommedagen vil Allah ﷻ ikke se på gerningerne af de som ikke har den islamiske 'aqeedah. Deres gerninger ville være som en

illusion, som Allah ﷻ beskriver i surah An-Nur. Dette er gældende kun for de folk som ikke er muslimer eller ikke troede i nogen af disse 'aqeedah-emner. Men de som var muslimer og alligevel begik synder, de bliver eller bliver ikke straffet af Allah ﷻ for de synder de begik, dog ville de endelig træde ind i Jannah.

Følgelig, det burde være klart at Islam består af to adskilte, stadig beslægtet aspekter, 'aqeedah og 'amal (handlinger). De er adskilt i det at de har forskellig vægt i dette liv og på Dommedagen. De er beslægtet i kraft af det faktum at 'amal skal være baseret på 'aqeedah. Afholdelse fra svinekød fordi det ikke er sundt har ingen vægt på Dommedagen, men ikke at spise svinekød fordi Allah ﷻ har forbudt det, har derimod vægt på Dommedagen. Desuden tjener 'amal som en tegn på, om vi i virkeligheden er overbevist om den islamiske 'aqeedah. Som en eksempel, hvis man erklærer sig for at være overbevist om Islam, men ikke beder, faster, og ej heller betaler zakat, hvor oprigtig vil man så være i sin erklæring?

Efter at have anerkendt forskellen mellem 'aqeedah og 'amal, så opstår spørgsmålet; er der en forskel i metoden for adoptering af ideer relateret til én selv. Ude fra det har vi først behov for at etablere en baggrund, fra et retsgyldig perspektiv, om 'aqeedah, Ahkam Shari'ah, naturen af deres forhold og kilderne for disse.

Definitionen af 'Aqeedah

'Aqeedah er en arabisk ord som stammer fra ordet 'aqada, som sprogligt betyder ”at binde ting med hinanden på en meget kraftig måde”. Nogle folk påstår at termet 'aqeedah ikke er et Qur'anisk term og at det ikke blev brugt i profetens ﷺ tid. Selvom det samme ord ikke bliver brugt i Qur'anen, finder vi ordet 'uqud som er et udledt ord fra roden 'aqada, som er brugt i Qur'anen. Allah ﷻ siger:

”O I troende, fuldfør jeres kontrakter” (OQM. Al-Ma'idah, 5:1)

Ordet 'uqud (flertal af 'aqd) betyder en kontrakt mellem to folk som forbinder dem i deres transaktion. På samme måde binder 'aqeedah og samler ting sammen. Dets brug som et islamisk term blev ikke modsagt af nogen af de kendte lærde, inkl. Imam Shafi'i, Imam Abu Hanifah, og Ibn Taymiyyah. Dette er fordi den metaforiske (billedlige) definition af 'aqeedah er “det som hjertet er bundet til.” Ligesom det som et juridisk term defineres: ”'aqeedah er velkendt i betydningen: “ideer som et individ adopterer som en sikker og absolut overbevisning på basis af et afgørende dalil (bevis).” Der er intet engelsk (eller dansk) ord som kan give den tilsvarende mening. 'aqeedah kan ikke med tilfredshed blive oversat til “tro”, fordi ordet “tro” giver ingen indikation om niveauet af sikkerhed i denne tro. Det giver blot tilkendegivelse af accept, med eller uden bevis.

I forhold til den absolutte overbevisning på en bestemt idé, en muslimer har tilladelse til at adoptere andre ideer som bliver bevist uden et absolut bevis. Disse ideer kan dog ikke betragtes

som værende en del af ‘aqeedah eller iman. Man skulle hellere betragte det som at have tasdiq på dem. Tasdiq er at acceptere informationen for at være sand, men uden at anse det som absolut sandt eller lade det udgøre en del af ‘aqeedah. Således nogle gange refereret til som ”tasdiq jazim” (absolut overbevisning).

Definitionen af Hukm shari'i

Definitionen af hukm shari'i er: "Lovgiverens tale relateret til menneskets handlinger." (Irshad ul-Fuhul af Imam Shawkani, side 6). Definitionen gør det klart, at hukm shari'i er adskilt fra 'aqedah, eftersom 'aqedah ikke er relateret til vores handlinger.

Den er relateret til vores overbevisning og tænkning. På den samme måde er fiqh defineret som "at have viden om de praktiske guddommelige regler (al-masa'il al-'amaliyyah) som er udledt fra deres detaljerede beviser." Ordet al-'amaliyyah er vedhæftet termet for at pointere det faktum at hukm er relateret til vores 'amal, det vil sige til vores handlinger. Sagt på en anden måde noget, som ikke er relateret til folks handlinger, bliver ikke betragtet som en del af fiqh. Følgelig bliver disse ayat som behandler vores handlinger kaldt for "ayat ul-ahkam". Det er derfor vi ser lærde som Imam Shafi'i, Abu Bakr ibn Al-'Arabi, Al-Qurtubi, og Al-Jassas skrive bøger som udelukkende er tafsir for disse ayat, hvilket kan ses selv i tituleringen af deres bøger, som f.eks.: "Tafsir Ahkam ul-Qur'an".

Nu når 'aqedah og hukm shari'i er blevet anerkendt som to forskellige typer af ideer, betyder det ikke nødvendigvis at der ikke er noget forhold mellem dem. Snarere er opfattelsen af naturen af denne forhold essentiel, for opfattelsen af Islam på en omfattende og strukturerede måde. 'aqedah og hukm shari'i er beslægtet på to måder

Ahkam shari'ah er udledt fra den islamiske 'aqedah. Det særlige ved dette forhold er at det ikke tillader muslimeren at adoptere regler relateret til hans handlinger, som ikke er forbundet til hans overbevisning om Allah ﷻ som Lovgiveren. Denne

forbindelse mellem ahkam og ‘aqeedah er skabt baseret på de dalil, som loven hviler på. Følgelig hvis der ikke er nogen ayah eller hadith til at støtte en specifik lov, så må loven afvises. Hvis der ikke var nogen forbindelse mellem ahkam og ‘aqeedah, så ville man ikke have en problem med at adoptere en regel uden en dalil. Men siden de to er forbundet, kan ingen hukm betragtes som islamisk uden en dalil, og enhver hukm, som ikke er baseret på en dalil fra Qur’an eller Sunnah, bliver ikke betragtet som islamisk.

Menneskets personlighed er således, at den ‘aqeedah, som han adopterer, vil skubbe ham imod at udføre en bestemt type af handlinger i hans liv. Det er forkert at konkludere at ens ideer ikke har noget indflydelse på ens handlinger. Eksempelvis hvis et individ betragter en bestemt type af mad som værende dårligt, så ville man forvente at han ville prøve at undgå at spise denne, hvis man antager at der ikke er andre årsager relateret til denne handling. Hans adfærd imod denne mad er dannet af ideen, som han holder af. Lignende ideer, om at individer holder af dette livs natur, ville være den primære faktor for et individs syn på livet. Dette er naturen af den anden type af forhold mellem ‘aqeedah og hukm shari’i. ‘aqeedah vil motivere individet til at adlyde hukm shari’i, fordi det fortæller ham at hvis han gør dette, vil han modtage en belønning fra sin skaber og dermed undgå Hans straf. At Opfatte hukm shari’i som adskilt fra ‘aqeedah vil ikke producere den ønskede effekt på livet. Det er ‘aqeedah, der etablerer alle andre love og ideer på en produktiv måde og skaber konsistens blandt dem.

Fra denne forståelse af naturen af ‘aqeedah og hukm shari’i, bliver det klart at det er lige skadeligt at antage at ‘aqeedah og hukm shari’i er det samme som at tænke, at der ikke er en forbindelse mellem dem. Den rigtige fremgangsmåde er at

anerkende forskellen, specielt fordi det er en praktisk nødvendighed, og for at opfatte og vedligeholde forholdet mellem dem, sådan så man ikke underminerer hele Islams budskab.

Anerkendelsen af overbevisning på den islamiske ‘aqeedah

I forhold til forskellen i naturen af ‘aqeedah og Hukm Shari’i, er der en forskel i måden hvorpå emner relateret til ‘aqeedah eller ahkam er opstået. Angående ‘aqeedah, mange beviser anerkender at det skal bygges på absolutthed, derimod ahkam kan adopteres på basis af dette som højt sandsynligt er sandt. (Ghalabat ut dhan).

Allah ﷻ siger:

”Sandelig, i Himlen og Jordens skabelse og i vekslen mellem dag og nat, er der tegn for folk med dyb forståelse.”(OQM. Al-’Imran 3:190)

Det som er klart fra denne ayah, er at iman er opbygget gennem en tænkingsproces, baseret på hvad man opfatter som realitet. En person som kommer igennem denne proces uden på forhånd at have en forestilling om konklusionen, som han ønsker at opnå, vil kommet til at indse at universet og alt det der omfatter det, med dens begrænsede og afhængige natur, er skabt. Følgelig eksisterer der en skaber for mennesket, livet og universet. Ved at fortsætte ad dette rationelle spor i sin tænkning, vil mennesket komme frem til andre konkluderende ideer, som at overbevisning på profetskab og Qur’anen som værende fra Allah. Således er intellektet blandet med fitrah

(menneskets natur) midlet hvormed ideer som understøtter ‘aqeedah kan etableres.

I takt med at rette os til at bruge intellektet for at etablere ‘aqeedah, Allah ﷻ advarer os også fra adoptering af ideer som ikke er absolutte. Dette inkluderer ideer taget ved efterligning, følelser, reaktion og blind tillid.

Allah ﷻ siger:

”Og de fleste af dem følger intet andet end tvivl og formodning. Sandelig tvivlen er ikke nyttig til at bekræfte sandheden overhovedet.” (OQM. Yunus, 10:36)

”Hvis du var ved at følge en del af dem på Jorden, ville de vildlede dig fra Allahs vej. De følger ikke andet end dhann (tvivl og formodning), og de gør ikke andet end at lyve.” (OQM. Al-An’am, 6:116)

“ de følger ikke andet end dhann og hvad deres nafs begærer. Selvom der allerede er kommet retledning fra deres Rabb” (OQM. An-Najm, 53:23)

“Sig: Har I nogen sikker ’ilm? Så frembring den for os. I følger ikke andet end dhann og I gør intet andet end at lyve.” (OQM. Al-An’am 6:148)

Alle af disse ayat er klare tegn på at Allah ﷻ ikke tillader os at adoptere ideer relateret til 'aqedah baseret på efterligning eller tvivl. Selvfølgelig er det meget klart fra konteksten af disse ayat at de hentyder til 'aqedah og ikke ahkam.

Eftersom ordet 'ilm og dhann bliver brugt ofte i sammenhæng med dette emne, en definition af begge ord er nødvendig. 'Ilm er defineret af Al-Jarjani i hans bog At-T'arifat ("Definitionerne") som: "Den sikre overbevisning som stemmer overens med realiteten". Az-Zubaydi, i den arabiske ordbog Taj ul-Atus, beretter at Al-Minawi definerer 'ilm som: "Den fastslåede og definitive overbevisning, som stemmer overens med realiteten, eller dette er en sag som leder hænder til en beslutning hvis det modsatte er umuligt." Ordbogen Lisan Al-'Arab tilføjer en anden betydning:

"Det modsatte af uvidenhed." Alle disse definitioner leder os til konklusionen at 'ilm betyder absolutthed, uden en margin af fejl, så lille den end måtte være.

Ordet *dhann* er defineret som "konklusionen som man er kommet frem til gennem ufuldkommen og usikker information (*imarah*), og det er modstridende til den absolutte sikkerhed (*yaqin*)". (Mufradat Al-fath ul-Qur'an, Al-Asfahani, s. 327). Imam Az-Zubaydi siger også at dhann er "at læne sig til én af to muligheder uden absolutsikkerhed". Al-Minawi siger at dhann er "høj sandsynlighed (af dens rigtighed) hos én af to modsætninger, med muligheden for det modsatte". Men nogle gange kan ordet dhann bruges til at udtrykke sikker. Allah (swt) siger:

"Jeg tænkte (dhanantu) jeg ville blive adspurgt." (OQM.AL-Haqqah 69:20).

I dette tilfælde kan ordet dhanantu kun betyde absolutthed. Dette bliver fastsat af konteksten af ayahen. Således burde der være et specifikt tegn tilstede i ayahen som indikerer absolutthed. Men disse ayat som fordømmer brugen af dhann gør det for at pointere dens andre bibetydninger af formodninger og tvivl.

Fra disse definitioner og deres brug I de tidligere nævnte ayat kommer man frem til den konklusion at dhann (tvivl) ikke kan eksistere i 'aqeedah. Der er enighed blandt mange lærde. Ibn Hazim siger foreksempel i sin bog Al-Muhalla, bind 1, side 2, "Den første betingelse (for at være muslim), uden det vil hans Islam ikke blive accepteret, er at indse i hans hjerte med sikkerhed og oprigtighed, og uden noget spor af tvivl. at " La ilaha ill' Allah". Ash-Shatibi siger også i hans bog Al-Muwafaqat, bind 1, side 29, "Usul ul-fiqh (grundlag for den islamiske lov) i Din er qata'i (absolut), ikke dhanni (tvivlsom). Beviset for det er at de er en del af det store fundament af Shari'ah (Kulliyyat ush-Shari'ah). Noget som dette må være absolut. "Eftersom 'aqeedah er mere basal i Islam end Usul ul-fiqh, skal det også baseres på qata'i beviser.

Typer af beviser i den islamiske 'Aqeedah

Efter at indse at absolutthed i 'aqeedah er en nødvendighed, må man bestemme typerne af beviser som denne absolutthed bygger på. Det er meget indlysende at beviserne skal være afgørende og entydige, blottet for fejl og tvivl. Der er to typer af sådanne beviser, intellektuelle beviser og guddommelige tekster.

Intellektet bliver brugt til at blive overbevist om Allahs ﷻ eksistens, på Qur'anen som værende et mirakel fra Allah, og på Muhammads ﷺ profetskab.

Der er også andre emner relateret til 'aqeedah som bliver bevist af intellektet, såsom profeternes ufejlbarlighed, men det ligger uden for denne diskussion. Alle disse emner har absolutte intellektuelle beviser (dalil 'aqli). De er ikke bare formodninger for at opklare realiteten.

Men de er konklusioner udledt af dybsindige tanker i det emne som bliver tilstræbt, dvs. om der er en skaber eller ej, om Qur'anen er Skaberens tale, og profetskab i henhold til disse, overbevisning om Jannah, Jahannam, engle og jinn, Dommedagen, og andre ting udenfor vores fatteevne er etableret gennem beretningsmæssige beviser (dalil naqli). Det er meget kendt og accepteret som en del af den islamiske 'aqeedah at ethvert ord i Qur'anen er Allah ﷻ tale.

Følgelig, Qur'anen er en legitim kilde for at udlede koncepter relateret til 'aqeedah. Enhver som benægter en entydig mening fra Qur'anens tekst vil blive betragtet som kafir, for det indebærer en benægtelse af Qur'anens pålidelighed. Men når det

kommer til hadith, som også bliver betragtet som guddommelig tekst, er der en forskel i niveauet af tekstens pålidelighed. Dette er kernen af emnet af omkring om khabr ul-ahad kan tages i 'aqeedah. At have nogen viden om klassifikationen af hadith er essentiel for at opfatte emnet.

Klassifikation af ahadith

Lærde i hadith har klassificerede ahadith i to primære klasser, hadith mutawatir og hadith ahad. Denne holdning bliver delt af lærde som Ibn Hazm (al-Ahkam, bind. 1, side 104-108), Amidi (Ahkam fi 'Usul il-Ahkam, bind. 2, side 20), Ghazali (Al-Mankhul min Tabqal al-'Usul, side 235-245), Shawkani (Irshad ul-Fuhul, side 46), Shirazi, (al-Lum'a fi 'Usul al-Fiqh, side 71) Al-Kamal bin Humam (Kitab ut-Tahrir, bind 3, side 30), Imam Nawawi, Ibn Hajr, Al-Khattib Al-Baghdadi, og mange andre. Denne klassifikation er baseret på det antal af beretningskæder som hadithen blev berettet gennem. Det er afhængigt af enhver undersøgelse om den egentlig mening af hadithen, som leder til en forskellig type af klassifikationer, dvs. sahih, hasan, eller da'if.

Hadith mutawatir

Mutawatir hadith er den hadith, der er berettet til os gennem mange grupper af mennesker på en måde sådan så det bliver umuligt for dem at forene sig for at lyve om et hvilket som helst aspekt af hadithen, eller for at fabrikere en riwayat (beretning).

Dette vil være tilfældet når en gruppe af Sahabah hørte profeten ﷺ sige noget, som så bliver ført videre af dem til en anden gruppe af Tabi'in o.s.v. indtil hadithen bliver nedskrevet. I dette tilfælde, tilstrækkelig beretter i hver generation overdrager

beretningen for at sikre sikkerheden. Sådant en hadith bliver betragtet som værende hadith mutawatir. Alle lærde af hadith metodologi og 'Usul ul Fiqh er enig om denne definition af hadith mutawatir. Enhver påstand imod er grundløs, absurd, og reflekterer uvidenhed af de meget kendte regler I hadith.

En eksempel af denne type af hadith er når Muhammad ﷺ sagde,

"Ham som lyver om mig bevidst, han fortjener en plads i helvede".

Denne hadith er berettet af mange berettere i hver generation af beretningskæden, sådan så det er absolut anerkendt at det var Muhammad ﷺ der sagde det.

Efter at have anerkendt kriterierne for en mutawatir beretning, er det vigtigt at vide de forskellige typer af tawatur, sådan som den praktiske tawatur, tawatur af teksten, og tawatur af meningen.

Praktisk tawatur ('amali)

Hadithen som beretter profetens ﷺ handlinger, til forskel fra hans tale. Som et eksempel, berettes det at Muhammad ﷺ plejede at bede tre rak'at I Maghrib bønne, eller at han ﷺ stod på 'Arafat bjerget er videreført til os gennem tawatur. Der er mange beretninger af denne type af tawatur, Men de er ikke relateret til 'aqeedah fordi disse beretninger refererer til handlinger. Men hvis nogen afviser dele eller alle ahkam anerkendt fra dem, så er han en kafir, dvs. hvis nogen siger at Maghrib er fire rak'at i stedet for tre.

Tawatur fra teksten

Denne type af mutawatir hadith var berettet med den samme tekst, fra en gruppe af Sahabah, overført til grupper af pålidelige, nøjagtige berettere indtil det nåede Muhadithin som udarbejdede dem. Eksempler af denne type er hadith om profetens Hawdh (et sted i Jannah) og hadith som nævnt tidligere om de som lyver om profeten ﷺ.

Tawatur af betydning

Denne type af tawatur har noget med de tilfælde at gøre hvor opståen af bestemte emner, fag detaljer, eller informationer er overvældende berettet i forskellige hadith. Mens hver berettet hadith ikke er mutawatir, men emnet eller informationen dukker op i så mange ahadith at hvis disse emner blev samlet sammen, ville de tilegne niveauet af tawatur. Således erklærede lærde at meningen af disse emner er tawatur. Denne kategori af tawatur blev debatteret blandt de lærde af hadith på baggrund af deres tilstand for tawatur. For eksempel, differentierede nogle lærde i antallet af berettere som er nødvendigt for at opnå niveauet af tawatur. Shafa'ah (forbøn) er et emne overført til os gennem denne type af tawatur.

Khabr ul-ahad

De andre typer af hadith bliver kaldt al-ahad. Hvis hadithen er berettet af berettere mindre end antallet som er påkrævet af tawatur, så bliver de kaldt for khabr ul-ahad (se Ibn Salahs værk 'Ulum ul-Hadith, side. 10; 'Usul Ash-Shashi, side. 272; Ibn Hazm, al-Ahkam, bind. 1, side. 108).

Imam Al-Qurafi definere det som værende ”beretning af en enkel eller gruppe af troværdige berettere som udmunder i dhann”. (Sharh Tanqih al-‘Usul fi Ikhtisar al-Mahsul fi’l ‘Usul, side 356). khabr ul-ahad beretninger kan enten være sahih (pålidelig) hasan (god) eller da’if (svag). Således, er khabr ul-ahad nødvendigvis ikke en beskrivelse af pålidelighed af hadith, men snarer en beskrivelse af hvordan den kommer frem til os.

Hadith ahad

Selvom hadith ahad ikke indebærer absolutthed, er de gyldige til brug under specifikke betingelser. Nogle af betingelser som blev fastsat af forskellige lærde er;

De skal accepteres af Ummah (Ibn Taymiyyah, al-Musawwadah, side 243)

Det skal ikke modstride en absolut tekst. Som Shawkani sagde, ”Dette emne har sin oprindelse i de retskafne forgængere.” ‘Aisha afviste hadithen: ”Den døde person bliver straffet hvis hans familie græder over ham”. (Berettet senere af Bukhari og Muslim) fordi den modstrider ayat 38-39 i surah An-Najm.

Den skal ikke gå imod Ijma’ Ahl ul-Madinah (enighed af folk fra Madinah) Denne holdning blev taget af Maliki Madhhab, for dem har Ahl ul-Madinah en højere rang end hadithen.

Den må ikke modstride fakta afgørende bevist af forstanden. Denne holdning blev delt af Shawkani, Shatibi, ‘Abdul-Qahir Baghdadi (Usul ud-Din, side 23).

Derfor blev alle lærde enige i at hadith ahad er en kilde til lovgivning men hver af dem havde sine betingelser for at bruge

dem. Således er den ikke taget i 'aqeedah, afvisning af ahad hadith som en kilde fra Shari'ah er en benægtelse af Sunnah som i helhed og leder en til kufr. Uenigheden blandt lærde angående ahad hadith var ikke omend den kunne bruges eller ikke. Debatten var snarere angående betingelserne som berettigede eller ugyldiggjorde brug af en bestemt hadith. Selvom en debat ikke eksisterer angående mutawatir, fordi det er afgørende bevist som værende fra profeten ﷺ.

Skaber khabr ul-ahad absolutthed?

Som tidligere nævnt, khabr ul-ahad, i modsætning til mutawatir hadith, har noget margen for fejl. Denne margen for fejl kommer fra dette faktum at selvom beretterne af sahih hadith er troværdig, er de ikke ufejlbarlig. Størstedelen af lærde støtter denne holdning.

Al-Kamal bin Al-Humam: ”De fleste jurister og lærde af hadith siger at khabr ul-wahid ikke giver absolutthed overhovedet.” (At-Tahrir bind, 2 side 368)

Al- Amidi: Han sagde at ”Ummahs lærde siger at khabr ul-wahid giver dhann med undtagelsen af nogle af Dhahiri folkene og Ahmad bin Hanbals madhhab, i en af to beretninger.” (Al-Ahkam bind 2 side 49-50).

Ibn Taymiyyah: I hans bog Al-Musawwadah, side. 236-244, citerer Ibn Taymiyyah Ibn Abdul-Barr sige: ”Vores følgere og andre adskiller i khabr ul-wahid som bliver båret af en retfærdig person. Medfører den sikkerhed og handling eller kun handling? Han sagde at majoriteten siger at det medføre handling, men ikke absolutthed, og det er Shafi'is og majoriteten af juristers holdning.” Ibn Taymiyyah siger: ”Khabr ul-wahid forpligter

handlinger og er højst sandsynligt rigtigt, snarere end absolut, ved udtalelser fra majoriteten”. Han citere i den samme tekst Al-Juwayni, og Ibn Al-Baqilani som dem der deler hans holdning.

Al-Ansari: " De fleste lærde af ‘Usul, inklusiv de tre Imamer (Abu Hanifah, Shafi’i og Malik) har denne holdning at khabr ul-wahid kun medfører dhann. Dette gør sig gældende, selvom beretningen er støttet med tegn, eller ej (Qara’in). ” (Fawatih ur-Rahmut fi Sharhi muslim at Thabut bind 2 side 121)

Shawkani: ” Majoriteten af lærde inklusiv Al-Mawardi, Ibn Ulaqah, Juwayni, siger at (khabr ul-ahad) medføre dhann.” (Irshad al-Fuhul, side 48-49).

Som det er klart fra naturen af ahad beretningerne så vel som udtalelserne af de lærde, khabr ul-ahad udgøre ikke ‘ilm eller yaqin. Derfor kan det ikke bruges til at anerkende en idé som en del af ‘aqeedah. Men dette betyder ikke at man ikke lægger noget vægt bag disse beretninger. Disse beretninger, som ikke er relateret til vores handlinger men er berettet af ahad, kommer ind under kategorien af tastiqa, ikke iman. Denne idé er vel anerkendt baseret på alle de beviser som er givet indtil videre.

Modbevisning af argumentet om at tage khabr ul-ahad i ‘aqeedah

De som påstår at khabr ul-ahad kan tages i ‘aqeedah, selvom alle beviser er imod det, bringer mange argumenter i et forsøg på at bevise deres påstand.

De siger at idet Allah ﷻ siger:

”Det er ikke for de troende at gå ud sammen (i jihad). Fra alle af deres grupper skal en taifah skal blive tilbage for at studere. Din og irettesætte deres folk når de vender tilbage til dem. Så de således lærer at beskytte sig imod det onde” (OQM. At-Tawbah 9:122)

medfører det at tage khabr ul-ahad i ‘aqeedah er acceptabelt. De baser dette på en påstand om at ordet taifah kan betyde en eller flere personer. Således siden det kan betyde en, er det acceptabelt at tage ‘aqeedah fra en enkel beretning. Dette argument er dog fejlagtigt af mange grunde. For det første, hvis vi ser på konteksten af ayahen, ser vi at den befaler nogle folk til at blive tilbage med profeten ﷺ for at lære om Din og derefter bære det videre til de andre. Det kan ikke forestilles at kun én person skal være tilbage i Madinah, mens alle andre skal tage ud til jihad.

Desuden selvom taifah kunne betyde én, fortæller grammatikken for denne ayah os at ordet taifah er brugt for at udtrykke en gruppe. Dette er fordi ayahen nævner det at taifah skal blive tilbage for at de måtte lære (li-yatafaqqahu) deres Din. At ordet yatafaqqahu er i dets flertalsform, indicerer at mere end en person skal være i gruppen. Derfor betyder det definitivt mere end en.

Desuden siger ayahen at en taifah fra hver gruppe skal blive tilbage. Således vil det totale antal af dem som bliver, selv hvis det kun er én person per taifah, blive mange for der var mange familier, grupper og stammer som tog del i jihad. Desuden til argumentet angående betydning af ayahen, skal det bemærkes at emnet om khabr ul-ahad ingen relevance havde i profetens ﷺ tid. Dette er fordi profeten ﷺ var I live på dette tidspunkt og

enhver nyhed kunne med lethed verificeres. Hele emnet om khabr ul-ahad var ikke engang opstået mange år efter Allahs sendebuds ﷺ død. Dette er fordi det er et emne relateret til videnskaben af hadith og klassifikation af deres niveau af pålidelighed. Dette var ikke nødvendigt I profeten ﷺ tid men behøves i dag for at sikre at ingen falske ideer bliver introducerede i Din.

En anden argument er Allahs ﷻ tale:

”O I troende, hvis en fasiq kommer til jer med en nyhed, så undersøg den”
(OQM.Al-Hujurat 49:6)

betyder at hvis en anden end en fasiq kommer til jer med nyheder, dvs. en troværdig person, så behøves den ikke at blive bekræftet. Selv i emnet om ‘aqeedah er, beretningen fra en troværdig person acceptabel. Men dette argument ignorerer nogle basale aspekter af forståelsen for Qur’anen. Som Imam Al-Jasas skriver i Ahkam ul-Qur’an (bind 3 side 399) ”Påstanden af at bekræftelsen er begrænset til nyheden fra en fasiq, og at bekræftelsen af nyheden af den troværdige ikke er tilladt, er absurd fordi at nævne en ting blandt flere ting betyder ikke at de andre ting er ekskluderet fra reglen”. Hvis man skulle følge den forståelse at den regel kun er anvendelig over for en fasiq, så burde han ikke have nogen grund til at få bekræftet nyheden fra en total fremmed, eftersom han ikke kan vide om han er en fasiq eller ej. Således ville det betyde at vi kan tage nyheden fra enhver i ‘aqeedah så længe at vi ikke ved med sikkerhed at han er fasiq. Det er en absurd forståelse at tage fra ayahen.

Følgelig hvis vi ser på grunden til åbenbaringen af ayahen, vil vi finde ude af at den blev åbenbaret, efter at en person gav ukorrekt information til profeten ﷺ angående en stamme, som profeten ﷺ havde sendt ham til. Man kunne ikke forestille sig at profeten ﷺ sendte én som er kendt for at være fasiq, for at udføre statens forpligtelser, sådan som indsamling af zakat. Således er det forstået at denne ayah udpeger fasiq som et eftertryk, og ikke som selve og hele formålet med reglen om bekræftelse. Denne forståelse er også understøttet af Sahabahs handlinger. På et tidspunkt, efter profetens ﷺ død, bankede en sahabi på ‘Umar bin Al-Khattabs dør og der kom ikke svar, selv efter det tredje bank. Han vendte sig om og forlod stedet. Da ‘Umar (ra) kom for at åbne døren og fandt ud af at sahabien var taget af sted, fandt han ham og spurgte ham, hvorfor han havde forladt stedet uden at have få et svar. Så sagde sahabien at det var, hvad profeten ﷺ havde instrueret, dvs. at hvis der ikke er noget svar efter tre bank, så burde man forlade huset. Efter at hørt dette, beordrede ‘Umar ham til at finde en anden person, til at bekræfte denne beretning, ellers ville han straffe ham. Sahabien fandt andre som bekræftede denne beretning og ‘Umar var tilfreds med dette. Dette er et klart tegn på at Sahabah engang imellem bekræftet hinandens beretninger, selvom ingen er dem var fusaq.

Det er også meget kendt, at i nogle situationer kræver Islam vidneudsagn af to eller fire personer for at anlægge en sag imod en person. Dette er tilfældet, selv hvis kun én person er betragtet troværdig nok. Hvis beretningen af en person er nok, selv i ‘aqeedah, så hvorfor er det sådan, at i nogle sager er det ikke nok i den islamiske domstol.

Denne fakta at profeten ﷺ nogle gange kun sendte én person til de andre nationers regenter, for at levere Islam til dem, bliver også brugt som en dalil af nogle at khabr ul-ahad i 'aqeedah er acceptabelt. Igen misforstår disse personer sagens realitet. For det første bar delegationerne, som profeten ﷺ sendte, en invitation til de andre om at acceptere, hvad de allerede havde hørt om, nemlig Islam. De andre nationer var allerede klar over at Islam havde taget over i Arabien., at det var en Din som kaldte til overbevisningen om Allah som den eneste gud, og at muslimerne havde til hensigt at udvide til udenrigsområderne. Således når Sahabah udleverede disse invitationer til dem, så præsenterede de dem ikke som en ny idé til dem, men snarere som en diplomatisk besked fra Muhammad ﷺ om at acceptere Islam, beholde deres egen Din og betale jizya, eller forberede til jihad. Følgelig var overbevisningen, som blev udleveret til disse regenter, præsenteret i form af Qur'anen og argumenterne angående enheden af Allah ﷻ. I denne tilfælde var det ikke en emne om khabr ul-ahad eller hadith mutawatir.

Nogle folk som vil fremme en dalil, for at presse emnet om khabr ul-ahad i emnet om 'aqeedah, er gået så vidt, at de påstår at, siden Allah ﷻ kun sendte én profet til hver nation, er det en tegn på at khabr ul-ahad er acceptabel. Så uønsket som denne idé er for enhver diskussion, vil vi gerne understrege latterligheden af sådan et argument. Det er meget kendt, som en del af den islamiske overbevisning, at alle profeterne var ma'sum (ufejlbarlige). Således er de ikke i stand til at lave fejl i leveringen af budskabet til folket. Hvordan kunne man forestille sig at Allah ﷻ ville sende et budskab til folk gennem én, som ikke er egnet til udleveringen af idéen? Desuden var hver profets profetskab støttet med mirakler. Allah ﷻ har aldrig krævet at folk blev overbeviste om profeterne, uden at have præsenteret dem for beviset af Allah ﷻ støtte til dem. Således vil

disse, som kommer med argumentet om at budskabet båret af profeterne stammer fra khabr ul-ahad, kun så tvivl om Allahs ﷻ Din, og gyldigheden af profeterne, eller osse ved de ikke, hvordan de skal grundfæste ‘aqeedah i dem selv.

Selv Qur’anen er blevet emne for debat for nogle af dem som kalder til khabr ul-ahad i ‘aqeedah. De påstår at de sidste to ayat af At-Tawbah surahen stammer fra ahad. Derfor, hvis det er acceptabelt at indtage det i Qur’anen, er det acceptabelt i andre ‘aqeedah-emner. De, som bærer denne type af tænkning, er enten fuldstændig uvidende omkring Qur’anens samling, eller også har de en sygdom i deres hjerter, som har ledt dem til at starte med underminering af Qur’anens pålidelighed. De sidste to ayat af At-Tawbah surahen stammer definitivt fra tawatur. De blev husket udenad af mange Sahabah, inklusive ‘Ali, ejeren af dokumentet, de to vidner som vidnede at det var skrævet foran profeten ﷺ, den som samlede Qur’anen, Zayd bin Thabit, og dem som overvågede opgaven, Abu Bakr og ‘Umar. Således, selvom hvis de kun havde fundet én person med den nedskrevne kopi, ville det ikke gøre at Qur’anen på nogen måder indebærer, at den ikke stammer fra tawatur. Dette har aldrig været et emne for debat blandt lærde i over 1400 år. Kun nu, hvor nogle folk og grupper er desperate for at angribe dem som kalder til Khilafah, bliver disse emner debateret til den grad.

De siger at der ikke er noget forskel mellem ‘aqeedah og ahkam (love), og at påstå at en sådan skelning eksisterer, er bid’ah (nyskabelse). Som blev diskuteret i den foregående sektion, er der i hvert fald en forskel mellem ‘aqeedah og ahkam, i deres natur, deres værdi, og deres betydning på Dommedagen. Følgende lærde, såsom Ash-Shafi’i, Malik, Al-Ghazali, Al-Baghdadi, Al-Qurafi, Ibn Hajar, an Nawawi, og mange andre,

lavde denne skelning. Kan alle disse lærde betragtes som værende mubtadi'in (dem som begår bid'ah i Din)?

En anden påstand er at det, at ikke acceptere khabr ul-ahad i 'aqeedah, er en fremmed idé, og det at majoriteten af juristerne blandt salaf (de tidligere generationer), eller selv alle salaf accepterede det i 'aqeedah. Angående det finder vi at Dr. Nur-ud-Din Atar, på side 245 i hans bog Minhaj an-Naqd Fi 'Ulum ul-Hadith (Metodologien af kritisk studie i hadith-viden), siger, "En stor del af lærde siger at 'aqeedah behøver en absolut dalil, som kun inkluderer Qur'anen og mutawatir hadith." Lignende siger Ibn Taymiyyah i hans bog Al-Musawwadah Fi Usul ul-Fiqh, på side 240, at "khabr ul-wahid medføre 'amal (handlinger) og det er mere end sandsynligt som værende sandt, men medfører ikke absoluthed, ifølge majoriteten af lærde." Følgelig har vi fra to lærde, en ny og en gammel, at majoriteten af de lærde ikke accepterer khabr ul-ahad i 'aqeedah, og at det medfører dhann. Hvordan kan man derfor stadig hænge til den fejlagtige idé, om at majoriteten af lærde tager det i 'aqeedah, og at afvisning af det er en fremmed idé?

En af de mest populære argumenter angående emnet er, at hvis man ikke tager khabr ul-ahad i 'aqeedah, afviser man en stor portion af 'aqeedah. For at understøtte det kommer de med mange emner, som i følge dem, bliver afvist af folk, som ikke tager ahad i 'aqeedah. Men man burde indse, at hvis en emne ikke er baseret på qata'i dalil, så er det ikke en del af 'aqeedah. Således er afvisning af dette ikke afvisning af 'aqeedah. Følgelig er et hvert emne, som ikke er en del af 'aqeedah, ikke nødvendigvis afvist som værende falsk. Ikke desto mindre er følgende emner, nogle af dem listet i en bog af Nasr-ud-Din Al-Albani, (Forpligtelsen af at tage ahad hadith i 'aqeedah), som værende berettet af ahad:

Adams ﷺ profetskab

Det er meget kendt af enhver som har nogensinde har skimmet gennem Qur'anen at den fastslår Adams ﷺ profetskab. Han er den som Allah ﷻ gav informationen om alle ting, dvs. som wahi. Det er et tegn på profetskab. Allah ﷻ siger også,

"Så Allah valgte ham, vendte ham og gav ham Retledning." (OQM. Ta-Ha 20:122)

Profetens mirakler ﷺ ud over Qur'anen

Nogle af de mirakler givet til Muhammad ﷺ var nævnt i Qur'anen, og andre var nævnt i tawatur hadith, så som forøgelsen af mad. Men kun Qur'anen er det mirakel, som blev præsenteret som bevis for profetskabet. Den er det eneste som blev brugt til at udfordre kuffar. Følgelig et hvert mirakel, som ikke er bevist af tawatur, er ikke en del af 'aqeedah, og dette har ingen indflydelse på livets aspekter, i denne verden eller i den næste. Nogle af disse mirakler er blevet leveret som en barmhjertighed til profeten ﷺ, og nogle for at bære ham, men kun Qur'anen var bragt som mirakel for at blive videreført fra den ene generation til den næste, for at bevidne profetens ﷺ sandfærdighed.

Profetens fysiske beskrivelse

Har ingen forbindelse til 'aqeedah. Allah ﷻ vil ikke bedømme os som værende troende baseret på om vi kendte højden eller farven eller vægten af profeten ﷺ eller ej. Følgelig er det meget indlysende, at de fleste muslimer ikke kender til profetens ﷺ

fysisk karakteristika; betyder det at de er kuffar? Selvfølgelig ikke!

Skabelsens begyndelse og engle og jinns karakteristika

Alle af disse blev nævnt som qata'i dalil. Qur'anen fortæller os at englene blev skabt fra lys og jinn fra ild. I denne emne hænger vi fast ved qata'i dalil uden at tilføje eller adskille noget fra det.

Straf i graven

The Friday Report (bind. V, nr. 1 og 2), som udgav en revideret udgave af Al-Albanis liste, citerer fem ayat sammen med nogle ahadith, og stadig påstår de at det bygger på ahad. Burde vi forstå at det betyder at Qur'anen er af ahad? Dette viser at ophavsmanden af denne liste klart ignorerer dette kriterium for præsentation af emner byggede på ahad, og simpelthen indsatte emner for at forlænge listen, i håbet om at dette ville give den legitimitet. Angående indholdet af dette emne, kræves der en tilbundsående undersøgelse af alle beviserne relateret til det fra Qur'anen og hadith for enhver meningsfuld diskussion.

Selvom det er udenfor rækkevidden af denne artikel, kan nogle aspekter af det forståes, sådan som det faktum, at der er en vældig debat blandt de lærde angående naturen af straf i graven. Er straf kun gældende for sjælen, kun for kroppen, eller begge? Ibn 'Abdul-Aziz Al-Hanafi sagde, i Al-'aqeedah at-Tahawiiyah (forklaring af tahawi 'aqeedah): "Straf i graven er ikke kun for sjælen, som Ibn Hazm og de andre siger", og Ibn Hajar, i Fath ul-Bari (bind 3 side 183) "Al-Bukhari adresserer ikke (i hans bog) om straffen vil blive anvendt på sjælen alene eller på det og

kroppen. Der er berømt uenighed blandt mutakallimin. Det ser ud til at Al-Bukhari ikke adresserer den, fordi beviset, som han accepterer ikke er absolut fra begge sider”. Dette indikerer, at der ingen definitiv mening findes, angående emnet om straf i graven. Følgelig burde en hver mening angående dette emne blive evaluerede af forståelsen baseret på qat’ai beviser. Qur’anen nævner i så mange ayat at straffen vil følge hisab (udspørgelsen), og Allah ﷻ vil spørge et hvert individ. Mange ayat nævner også at folket, inklusiv fasiqin og kafirin, vil spørge, hvorfor de blev vækket efter den korte lur. Med andre ord, de så på deres tid i graven som man ser på nattens søvn. Dette indikere at i det mindste, at der er et behov for at se på sagen med mere dybde. Hvis det bliver baseret på qata’i beviser, vil det blive betragtet som et emne inden for ‘aqedah, Hvis det ikke er det, så kan den ikke tages i ‘aqedah.

Iman på al-mizan (vægten, som vejer handlingerne på Dommedagen)

Der er fem ayat i Friday Report listen, for at understøtte iman på mizan, så hvordan kan den forståelse være gennem ahad?

Dette er kun nogle af de emner som er på listen, men de er nok til at demonstrere det faktum, at argumentet for at tage khabr ul-ahad i ‘aqedah intet reelt grundlag har.

Imamers meninger angående 'Aqeedah og khabr ul-ahad

Imam Ibn Taymiyyah: I hans bog Al-Fatawa (bind 7 side 117-127), kommenterer han emnet om iman og siger at iman er yaqin (absolut overbevisning), og ikke kun tasdiq (tro). Han siger at dette er den shari'ah-mæssige mening af iman. Endvidere sagde han i Al-Fatawa bind 18 side 16-22, at mutawatir hadith medfører 'ilm (absoluthed) og man kan absolut få bekræftet at dette er rigtig, fordi dette er mutawatir. Angående de pålidelige ahad hadith, fæstner han bestemte detaljer på dem, før de vil blive i stand til at medføre 'ilm, i modsætning til emnet om mutawatir, for hvilket han kun fastsætter én regel. Angående sahih (pålidelig) hadith, som kunne medføre absoluthed, placerer Ibn Taymiyyah to betingelser, hvor hvis kun én eksisterer så vil der kunne opnås 'ilm. Disse to betingelser er ijma' ul-'ulama ('ulamas enstemmighed). For dem som ikke tager imod nogen ijma foruden af Sahabahs, vil ahad hadithen ikke blive betragtet som definitiv.

Imam Nawawi: I hans bog Sharh Sahih Muslim, Bind 1 side 20, diskuterer Imam Nawawi Shaikh Ibn As-Salahs påstand om at ahadith i Bukhari og Muslim medfører absoluthed. Imam Nawawi skriver: "Hvad Shaikh (Ibn As-Salah) sagde i denne sag er imod hvad de lærde har sagt. De fleste af dem sagde at en ikke-mutawatir hadith fra Bukhari og Muslim medfører dhann, eftersom den er ahad, og ahad medfører ikke andet end dhann. Dette er baseret på det der allerede var kendt og som der var enighed om. I denne regel skelnes ikke mellem Bukhari, Muslim eller andre. Men deres ahadith er nok til at kunne tages som ahkam (love)."

Omkring Imam Ahmad Ibn Hanbal: Dr. ‘Abdullah At-Turki resumerer i sin bog, Usul Madhhab Imam Ahmad, emnet om khabr ul-ahad i ‘aqeedah, og diskuterer forsigtigt alle beretninger nævnt i adskillige Hanbali bøger. Følgende er nogle af hans kendelser:

Der er to beretninger på vegne af Imam Ahmad: en beretning som indikerer at Imam Ahmad siger at khabr ul-ahad ikke medfører absolutthed og en anden beretning, som påstår at det medfører absolutthed.

Nogle Hanbali-lærde prøvede på at forsone mellem disse to modsigende udtalelser ved at sige at hvad Imam Ahmed mente er at khabr ul-ahad medføre absolutthed kun hvis den er støttet af andre indikationer. Majoriteten af Hanbali jurister siger dog at khabr ul-ahad ikke medføre absolutthed, og dette er indlysende ved betragtning af mange af Hanbali bøger om ‘Usul ul-Fiqh (se ‘Usulu Madhhab Imam Ahmad, side 250)

Imam Shafi’i betragter hujjah (bevis) som én af to typer: Det første er den type, hvor ingen vil blive tilgivet for at kassere det. Dette bygger på en klar tekst fra Qur’anen, eller en enstemmig enighed på Sunnah. Denne type har ingen tvivl i sig, og en hver som nægter at acceptere den, vil blive påkrævet (af qadi) at angre (se Ar-Risalah, arabisk version side 460, engelsk version side 278). Det betyder at afvisning af den type af hujjah eller dalil er ensbetydende med kufr.

Den anden er den type af bevis, som er blevet berettet af få berettere, og hvor teksten er åben for variende fortolkninger. Oprindeligt stammer det fra en enkel kilde. I dette tilfælde, er det kun bindende for dem, som kender til det og accepterer det, for de kan ikke afvise noget nævnt i teksten, på den samme

måde, som de burde acceptere den troværdiges vidneudsagn.. Men denne accept burde ikke tages i den forstand, som i den første kategori. Dette er hvis en person var ved at kaste tvivl på det (den anden type), ville vi ikke forlange fra ham at fortryde, mens i tilfældet af den første type af bevis, ville det blive forlangt, i henhold til Shafi'i, at angre (se Ar-Risalah, arabisk version side 460-461, engelsk version side 278).

Det er indlysende fra det at Imam Shafi'i adskilte mellem to typer af beretninger, den første som værende khabr ul-amah (et synonym for mutawatir, baseret på hans definition af denne) og den anden som værende khabr ul-khasah (det samme som khabr ul-ahad). Ved at sige, at den som benægter den anden type ikke vil påkrævet at angre, betyder at Imam Shafi'i ikke tog det i 'aqeedah, ellers vil det blive forlangt af personen at angre. Imam Shafi'is bog blev redigeret og nedskrevet under overvågning af en vældig samtidig muhaddith, Ahmad Shakir. Baseret på det, der var citeret fra Imam Shafi'is Ar-Risalah, ved vi nu at han ikke accepteret khabr ul-ahad i 'aqeedah.

Al-Khatib Al-Baghdadi, en velkendt faqih og muhaddith, sagde i sin bog, Al-Kifayyah fi 'ilm ur-Riwayah, side 605:

”Khabr ul-ahad kan ikke tages i en hver sag, hvor absolut overbevisning ('ilm) er forlangt. Årsagen er, at det ikke kan blive bevist hinsides en en hver tvivl, at det er hvad profeten ﷺ sagde. Men khabr ul-ahad burde blive accepteret i ahkam, sådan som hudud, synet af månen, hajj, zakat, arv, salah, og forbydelsen af de forbudte ting, osv.”.

Imam Al-Ghazali siger i **al-Mustasfa**, side 145:

”Khabr al-ahad medfører ikke absolutthed. Dette er et basalt faktum i dens definition”. Han går videre til at sige at **al-Mankhul**, redigeret af Dr. Muhammad Hassan Hito, side 252: **”Nogle påstår at khabr al-ahad medfører absolutthed. Dette er umuligt.”**

Imam al-Shatibi siger i **al-Muwafaqat**, bind 1, side 29-31,

”Enhver ting relateret til usul ud-Din (‘aqeedah) skal være absolut.” Han siger også: **”Beviset (dalil) kan enten være ahad eller mutawatir. Hvis den er ahad, så er det indlysende at dette ikke medføre absolutthed.”** Han fortsætter med at gøre forskel mellem mutawatir og ahad i ‘aqeedah og usul ul-fiqh (bind 1, side 35-36). Han siger i bind 2, side 15: **”Hvis nogen absolutte dalil modstrider en dhanni dalil, er den absolutte bindende.”**

Imam Ash-Shawkani siger i sin bog **Irshad al-Fuhul**: **”Den anden kategori er ahad (om den medfører ‘ilm overhovedet eller medfører ‘ilm med yderligere støtte). Denne kategori medfører ikke absolutthed af sig selv, og dette er majoritetens mening (af de lærde).”** Efter denne opklaring, går Ash-Shawkani videre til et andet punkt, sigende: **”Majoriteten (af lærde) er enige om, at det er en nødvendighed at benytte khabr ul-ahad i handlinger.”**

Fra alle disse lærdes meninger og de ovennævnte beviser, er det indlysende at khabr ul-ahad ikke kan tages i ‘aqeedah, og at det er heller ikke er et nyt påfund, ej heller et forældet et. Snarere er det den korrekte og stærkeste mening i dette emne.

Konklusionen

Det er tydeligt at 'aqeedah pr. definition har ikke noget tolerance for tvivl. 'aqeedah har rollen som basis for vores tænkning, og vores adfærd. Muslimerne burde ikke bære nogen idé, regel, eller koncept, med mindre disse bygger på den islamiske 'aqeedah. Yderligere burde ingen handling foretages uden Islam som dens reference. Med andre ord, den islamiske 'aqeedah er basis for udviklingen af den islamiske personlighed. Hvis vi bliver ved med at betragte 'aqeedah som at sprede bider af information, uden et forhold mellem dem, så ville 'aqeedah ikke have noget indflydelse på muslimens liv, eller det vil blive behandlet som ritualer eller abstrakte idéer.

Dette vil resultere i et syn på Islam, som et religiøs dogme, snarere end som en omfattende verdensanskuelse. En livsanskuelse bygget på en spiritual og politisk ideologi, som er baseret på en bestemt overbevisning, om at dette univers er skabt af Skaberen Allah ﷻ, Allah er den Eneste som sætter system og orden for menneskeheden, og at vi vil blive spurgt på Dommедagen, om alt det vi foretog os i dette liv. Sahabah forholdte sig til det på den rigtige måde og dette havde en vældig indflydelse på deres liv. For eksempel frygtede de Allah, de stod altid for sandheden og tolererede aldrig uretfærdighed, de gik aldrig på kompromis, de hjalp aldrig en tyrann i hans tyranni, de vedligeholdte den skarpe linje der adskiller Islam og kufr, og de følte sig ansvarlige for hele menneskeheden.

Når vi ser på den muslimske Ummah i dag, ser vi ikke den samme indflydelse på den, som den islamiske 'aqeedah havde tidligere. Der kan være mange årsager til dette, én af dem er at den muslimske Ummah tager ikke imod den islamiske 'aqeedah

på den måde som den burde tages. Det er meget vigtigt at opfatte den islamiske metodologi i opbygningen af ‘aqeedah, for at indse at tvivl, formodning, eller efterligning ikke kan opbygge en sådan ‘aqeedah. Snarere skal den opbygges gennem al-’aql (forstanden), sådan som overbevisningen om Allah eksistens eller overbevisningen om Qur’anen, og gennem åbenbaringen som blev berettet på en absolut måde, dvs. Qur’anen, og mutawatir hadith. Khabr ul-ahad er pr. definition ikke absolut, så hvordan vil en person forvente at opbygge absolutthed fra en sådan dalil?

Dette emne var meget kendt af de tidligere lærde, som tidligere beviset. Majoriteten af de lærde, tidligere så vel som nu, fastsat at khabr ul-ahad ikke kan være en dalil i ‘aqeedah. Dem som sagde noget andet, anså det ikke som et problem, ej heller så de majoriteten, som sagde at ahad er ikke en absolut dalil, som deres rivaler. Ingen af delene stemplede de andre som kætterske. Men nu om dage, er nogle af dem, som siger at khabr ul-ahad er acceptabel i ‘aqeedah, startet med en organiseret indsats for at angribe dem, som ikke er enige med dem. Beskyldninger fremkommer på tiden så som: ”Dem som ikke tager khabr ul-ahad i ‘aqeedah er afvigere” - ”Ikke at acceptere khabr ul-ahad i ‘aqeedah betyder at en person ikke tror på ‘aqeedah” - ”De har problemer i deres ‘aqeedah, (dem) som ikke iværksætter khabr ul-ahad i ‘aqeedah.” Osv.

Disse folk må vide at hvis man ville vende bordet, kunne man bruge de samme argumenter og de samme etiketter, eller endog hårdere beskyldninger. Men sådan en handling ville distrahere muslimerne fra den rigtige retning, hen imod oprejsning.

Følgelig inviterer vi Ummah til at tænke over ‘aqeedah, og over måden hvorpå den burde være rodfæstet. Vi inviterer vores brødre som adopterer meningen om at tage khabr ul-ahad i

‘aqeedah, til at revaluere deres standpunkt, uden at være påvirket af deres lyster, eller af efterligning af andre, og at rette deres forståelse, for at vende tilbage til det oplyste syn på Islam. Må Allah, Subhanahu wa Ta’ala, retlede os alle, hjælpe os alle, tilgive alle vores synder, og genoplive os på Dommedagen med profeten ﷺ, drikkende fra Hans Hawdh (kilde). Han og kun Han Subhanahu wa Ta’ala er Den som giver svar på vores du’a.

Alle disse emner har absolutte beviser, som beviser dem hinsides enhver tvivl. En hver muslim skal tage dem uden nogen undskyldning for tvivl. For mere detaljeret diskussion af disse emner, se The Khalifornia Journal bind 1, oplæg 1-3.4.

Dawah Studiecenter Publikationer